

Právo na smrt

Pozoruhodná událost, o které včera informovalo ČTK a zprávu můžete nalézt např. [zde](http://web.volny.cz/noviny/zesveta/clanek/~volny/IDC/84793/nemocna-francouzka-ktera-zadala-o-eutanazii-nalezena-mrtva.html) (<http://web.volny.cz/noviny/zesveta/clanek/~volny/IDC/84793/nemocna-francouzka-ktera-zadala-o-eutanazii-nalezena-mrtva.html>), se stala ve Francii. Nevyléčitelně nemocná paní Sebríeová byla nalezena mrtvá poté, co soud zamítl její žádost o důstojný odchod ze života.

Nutno dodat, že tato žena trpěla velmi vzácným onemocněním, které ji připravilo o čich, chuť a zrak, znetvořilo jí obličej a působilo jí těžké bolesti. To, jak kvalitní život lze s touto chorobou vést, nemůže posoudit snad nikdo, kdo nezažil něco podobného. Lze tedy předpokládat, že poté, co jí soud zamítl důstojný odchod ze života, Paní Sebríeová zvolila nějakou alternativní variantu, protože je jasné, že žít si už nepřála.

Jistě k rozhodnutí ukončit svůj život nedospěla během chvilky ale po dlouhém sebezpytování, přecejenom, není to lehké. Nikdo neví, co bude po smrti, jestli reinkarnace, peklo, nebe, nebo něco jiného, lze jenom v něco věřit. Smrt, to je krok do neznáma.

Nechci tady vést nějaké sexistické řeči, ale pronikání do neznáma, především, pokud jde o oblast vědy a ještě více průzkumu neznámých končin a podobně, bylo spíše mužskou záležitostí než ženskou. Nicméně smrt je pohlavně rovnoprávná a dobrovolné ukončení života vyžaduje mnohem větší odvahu než cokoli jiného, protože strach ze smrti a z toho neznáma, které skrývá, je v podstatě v životě člověka přítomen neustále. Vždyť právě tento strach a úzkost dala mj. vzniknout náboženstvím včetně takových patvarů jako bolševismus nebo nacismus. Chtěl jsem však říci, že paní Sebríeová tento strach dokázala překonat a udělat tento krok do neznáma, ačkoliv toto rozhodnutí bylo možná ztíženo její ženskou přirozeností, které jsou kroky do neznáma spíše cizí. O to větší odvahu k tomuto činu musela tato žena mít.

Křesťané a zvláštěpak římsktí katolíci asi budou namítat, že se za tento svůj čin bude jistě smažit v pekle, protože pohrdla nejcennějším Božím darem, ale jaký je to dar, když se život stává neustálým utrpením? Vždyť i Kristus trpěl kratší dobu, předtím než zemřel. A vyvstává nám otázka: byla tato nemoc Božím znamením, že je načase odejít a nebo spíše výzvou k utrpení až do přirozené smrti? Myslím, že právě sem se krásně hodí ono Ježíšovo “nesuďte, abyste nebyli souzeni.” Skutečně není na nás, abychom posuzovali čin této francouzské ženy, protože kdo z nás, tělesně zdravých lidí, dokáže toto posoudit? Kdo z nás ví, jaké to je být připraven o smysly, mít znetvořenou tvář a trpět neustálými bolestmi?

Podle mého názoru by mělo *právo na smrt* patřit mezi ostatní práva člověka. Když si někdo přeje zemřít, je nemocný, jeho život je na nic, není nikomu prospěšný a cítí, že je jenom přítěží, nemělo by mu toto právo být upíráno. A vlastně toto právo také nikdo nikomu upřít nemůže, protože – a toto případ paní Sebríeové také ukazuje – člověk, který si nepřeje žít, má možnost svůj život mnoha způsoby ukončit. Jde jenom o to, bude-li mít šanci to provést důstojně nebo ne. V tomto podle mě spočívá problém eutanázie.